

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 661/2022
26.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића и Бранка Станића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Удружења осигуравача Србије, Гарантни фонд из Новог Београда, чији је пуномоћник Срђан Илић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Арнаутовић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8531/18 од 11.09.2019. године, у седници одржаној дана 26.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8531/18 од 11.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 5488/15 од 14.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности тог суда, као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је делимично тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име регреса исплати износ од 348.132,00 динара са законском затезном каматом од 06.06.2009. године па до коначне исплате све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа од 348.132,00 динара до траженог износа од 388.132,00 динара за износ од 40.000,00 динара са законском затезном каматом од 06.06.2009. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 140.966,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се тужени обавезе да му исплати законску затезну камату на износ од 140.966,00 динара почев од дана доношења пресуде до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8531/18 од 11.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење садржано у

ставу првом изреке Трећег основног суда у Београду П 5488/15 од 14.11.2017. године. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Трећег основног суда у Београду П 5488/15 од 14.11.2017. године у ставу другом и четвртом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име регреса исплати износ од 348.132,00 динара са законском затезном каматом од 06.06.2009. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, побијајући другостепену пресуду у ставу другом и трећем изреке.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дана ...2008. године на подручју Општине Обреновац у месту ... догодила се саобраћајна незгода. У тој незгоди су учествовала путничко моторно возило марке „Опел ...“ иностраних регистарских ознака ..., којим је управљао тужени и путничко моторно возило волсваген тип „...“ регистарских ознака ..., којим је управљао власник ББ. Возило којим је управљао тужени, није било осигурано од оговорности за штету причињену трећим лицима. Тужени је поводом предметне саобраћајне незгоде правноснажном пресудом Општинског суда у Обреновцу К 325/08 од 12.02.2008. године оглашен кривим за извршење кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 3. КЗ. Удружење осигураваача Србије – Биро зелене карте је дана 12.01.2009. године исплатило оштећеном ББ на име накнаде материјалне и нематеријалне штете укупан износ од 388.132,00 динара. Тужилац је дана 05.06.2009. године Аустријском бироу ВВО на име регресног захтева исплатио износ од 388.132,00 динара па је тужени дана 21.04.2015. године примио регресни захтев тужиоца од 20.04.2015. године. Тужени, није поступио по захтеву и није исплатио тражени износ тужиоцу.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд налази да су испуњени услови из члана 104. Закона о осигурању имовине и лица („Службени гласник РС“ бр. 30/96) са свим изменама и допунама, важећег у тренутку саобраћајне незгоде. Оштећеном је штету нанело неосигурано моторно возило власништво туженог. Тужилац је накнадио штету оштећеном преко Аустријског бироа ВВО са седиштем у Бечу дана 25.02.2009. године. Од момента када је поднета тужба није протекао рок од 10 година, а рок застарелости везано за накнаду исплаћеног износа за тужиоца почиње да тече од момента када је штету накнадио 05.06.2009. године. Од момента исплате назначене штете па до подношења тужбе 16.12.2015. године није протекао рок од 10 година као општи рок застарелости, па је првостепени суд усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на плаћање траженог износа.

Другостепени суд није прихватио овакво правно становиште у погледу основаности тужбеног захтева тужиоца налазећи да се у овом случају не може применити општи рок о застарелости од 10 година већ да се има применити рок од три године који прописује чл. 376. и 377. Закона о облигационим односима. Тужилац је исплатио штету дана 05.06.2009. године, тужба је поднета дана 16.12.2015. године, што значи након протекла рока од три године. При томе, другостепени суд налази да суд не може применити ни привилеговани рок предвиђен одредбом члана 376. Закона о облигационим односима јер иако је тужени осуђен за кривично дело из члана 389. став 3. у вези става 1. КЗ, рок апсолутне застарелости за ово кривично дело је четири године од извршења дела, па су у конкретној ситуацији рок застарелости потраживања тужиоцу има рачунати у роковима прописаним чланом 376. Закона о облигационим односима. Штета је настала 05.06.2009. године када је извршена исплата оштећеном), тужба за регресно потраживање је поднета 16.12.2015. године из чега произилази да је у конкретном случају потраживање тужиоца застарело, те да се не може остварити у овом парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је поступио другостепени суд када је оценио да је потраживање тужиоца застарело. Регресно потраживање Гарантног фонда према одговорном лицу застарева у роковима предвиђеним чл. 376. или 377. ЗОО који почиње тећи од исплате накнаде штете оштећеном лицу. Даље, према члану 380. став 6. ЗОО прописано је да застаревање потраживања које припада осигуравачу према трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја почиње тећи кад и застаревање потраживање осигураника према трећем лицу и навршава се у истом року. Из одредбе назначеног члана произилази да је рок застарелости потраживања (регресни захтев Гарантног фонда према одговорном лицу) у року који прописује одредба чл. 376. и 377. ЗОО, тј. од три године, па је правилно поступио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду. Стога се не могу прихватити ревизијски наводи да је другостепени суд погрешно применио одредбе чл. 371. и 376. Закона о облигационим односима. Ни остали наводи из ревизије тужиоца нису таквог значаја да могу довести до другачије одлуке суда.

Имајући у виду напред изнето, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић